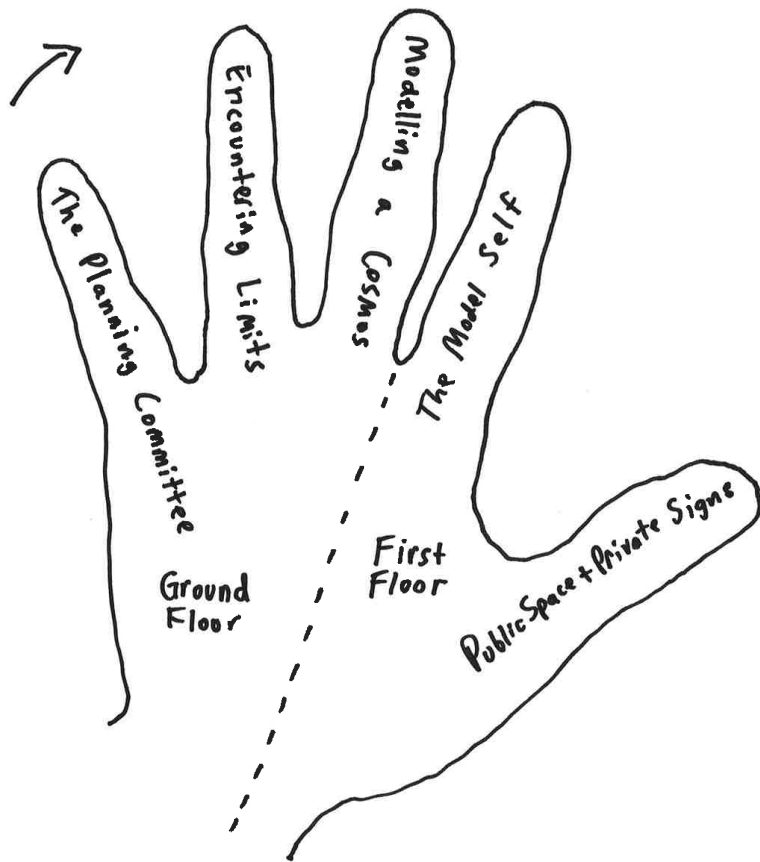

MODELLING LIFE

30.03 → 24.08.2025

Vleugel 19

Schets van het grondplan voor de tentoonstelling door de curator.

De tentoonstelling *Modelling Life* onderzoekt de rol van modellen in de kunst en het dagelijks leven: als een plek om samen vormen, perspectieven en ideeën te verkennen. Net zoals een kind met blokken bouwt of met een poppenhuis speelt, kan het proces van modelleren een manier zijn om te leren, te ontdekken of iets nieuws te creëren. Verschillende media zoals tekenkunst, sculptuur en fotografie maken duidelijk dat modelleren een dynamisch proces is van reflectie en experiment. Architecturale interventies door kunstenaars als Christiane Blattmann of Kasper Bosmans plaatsen de toeschouwer op een tastbare manier in het model.

Met behulp van modellen – denk aan architecturale structuren, sociale archetypes of conceptuele denkkaders – kunnen we nieuwe werkelijkheden verbeelden. Tegelijkertijd kunnen zulke modellen ons beperken of begrenzen, net zoals een puber zich ongemakkelijk voelt in een wereld waarin hij niet lijkt te passen.

Modelling Life bevraagt de tools – architecturaal en psychologisch – waarmee we ons in de wereld oriënteren.

Met installaties en conceptuele werken benadrukken de kunstenaars in deze tentoonstelling de rol van het model als spiegel en blauwdruk van collectieve verlangens. *Modelling Life* benadrukt het scheppingsproces van ruimtes die onderdak bieden aan verschillende lichamen, ervaringen en dromen. Tot slot stelt de tentoonstelling je de vraag: moeten we vasthouden aan opgelegde modellen of kunnen we een eigen omgeving construeren die net zo rijk en complex is als het leven zelf?

DE PLANNINGSCOMMISSIE

Architecturale tools zoals blauwdrukken, maquettes en plattegronden kunnen ons helpen om een beeld te vormen van toekomstige gebouwen. De kunstwerken in dit hoofdstuk verdraaien deze conventie op speelse wijze en dagen de dominantie uit van het traditionele vogelperspectief. De kunstenaars omarmen ambigüiteit of ironie en fantaseren over de architecturale ruimte als een verlengstuk van het zelf.

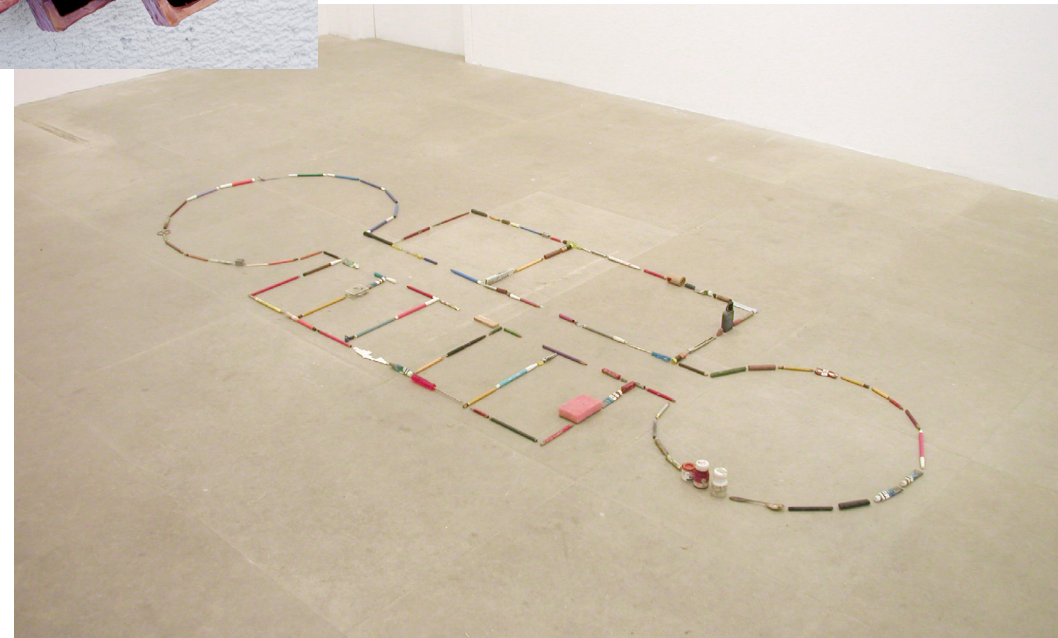
Christiana Blattmann, 'A New Balance' in Mauer, Keulen.
Fotograaf: Mareike Tocha. Met dank aan de kunstenaar en
Damien & The Love Guru, Brussel/Zurich.

1 Christiane Blattmann

In *Passage*, een nieuwe serie sculpturen speciaal gemaakt voor De Steeg, liet Christiane Blattmann zich inspireren door de eenvoudige vorm van een sleutel, een veelzeggend symbool van toegankelijkheid. Blattmann combineert bouwmaterialen (metaal, hekwerk, plastic) met zachtere materialen zoals gestikt katoen, karton of gepigmenteerde was. Als je door de ruimte wandelt, kom je vormen tegen die het midden houden tussen model en architectuur, tussen toegang en obstakel. Als een soort overgangsritueel – een ritueel dat het einde en het begin

van een levensfase inluit – verbeeldt Blattmanns installatie de overgang van levensfasen. Net zoals het echte leven toont *Passage* geen rechte voortgang, maar een zaal vol onderbrekingen en hervattingen.

2 Mark Manders

'Ik raakte steeds meer gefascineerd door de fysieke verschijningsvorm van de plattegrond: hoe ik me er als mens toe verhiel ... Ik kon over deze objecten heen bewegen en ze dicteerden mijn gedachten met hun kleur, taal, vorm ... Ik besloot dat het maken van een zelfportret in taal niet de juiste weg was. De wereld zelf is complexer dan de wereld van de taal die erin is ingebed.'

Mark Manders centrale werk *Self-Portrait as a Building* transformeert een plattegrond tot een mentale verkenning van identiteit door middel van alledaagse objecten. Manders laat ruimte voor interpretatie en verschillende verhaallijnen door de associaties die de objecten oproepen. Door zijn zelfportret in te bedden in een architecturale vorm - gemaakt van eenvoudige objecten zoals potloden, wasknijpers of linialen - daagt Manders je uit om identiteit te benaderen als een ruimtelijke constructie, als een onderdeel van de materiële wereld.

Mark Manders, *Inhabited for a Survey (First Floor Plan from Self-Portrait as a Building)*, 1986.
Schrijf materialen, gommen, schilder materialen en scharen. 8 x 267 x 90 cm. Art Institute of
Chicago (geschonken door Donna and Howard Stone). Fotograaf: Mark Manders.

Pablo Bronstein, *Pompeian Extension*, 2018. Inkt en aquarel op papier, kader van de kunstenaar, 83,5 x 93,5 x 4 cm. Met dank aan de kunstenaar en Herald St. Londen. Fotografie: Andy Keate.

3 Pablo Bronstein

De minutieuze schilderijen op papier van Pablo Bronstein verdraaien noties van schaal en stijl. Klassieke gebouwen krijgen speelse uitbreidingen en modernistische flatgebouwen staan in spiraalvormige tuinen. Door Bronsteins talent voor het weergeven van gebouwen word je gedwongen om ze voor te stellen als echte ruimtes, of in ieder geval als reële mogelijkheden. Hoe zou een queer-lezing van architecturale ruimtes eruitzien? Bronsteins aquarellen fungeren als modellen voor een alternatieve architectuurgeschiedenis. Op speelse wijze stellen ze architecturale concepten ter discussie zoals proportie of ornamentiek.

“Queer space gaat niet om een zelfbewust bepaalde eigen heldere, geordende ruimte. Het doet niet mee aan allerhande competities: het grootste huis, de hoogste toren, de perfect rechte straat... Het is al bij al eerder ambivalent, open, vloeiend, zelfkritisch of ironisch, en vluchtig. Queer space heeft meestal geen herkenbare vorm, en wanneer dat wel het geval is, is er aan die vorm waarschijnlijk een ironische of retorische draai gegeven.”
- Aaron Betsky, *Queer Space: Architecture and Same-Sex Desire* (1997)

OMGAAN MET GRENZEN

Deze kunstenaars onderzoeken hoe grenzen de menselijke ervaring beïnvloeden. Ze bevragen de spanning tussen zelfbeschikking en externe beperkingen, tussen bewonen en belemmeren. Waar begint en eindigt onze persoonlijke ruimte?

4 Diane Simpson

Voor haar architecturale sculpturen vertrekt Diane Simpson van decoratieve kledingstukken en versieringen. In tekeningen hermodelleert Simpson de kledingstukken tot schematische ontwerpen. Wat ooit een zachte en plooibare vorm was, wordt rigide, ondraagbaar, benauwend en monumentaal. Met bouwmaterialen zoals vezelplaat of aluminium vertaalt Simpson de tekeningen nauwgezet naar een driedimensionale vorm. Het oppervlak van de sculpturen behandelt ze met email of krijt. Simpsons werken bestaan in een ruimte tussen architectuur en kleding, tussen begrenzing en decoratie. Ze tonen hoe zowel kleding als architectuur het lichaam opnieuw modelleren.

Diane Simpson, *Jabot (starched and hinged)*, 2018. Geschilderd LDF, aluminium, krijt op linnen doek, klinknagels. 144,7 x 62,2 x 35,5 cm. Met dank aan de kunstenaar en Herald St. Londen. Fotografie: Tom Van Eynde.

5 Helen Chadwick

In de fotoserie *In the Kitchen* plaatst Helen Chadwick zichzelf op speelse wijze in een serie handgemaakte keukenapparaten. Zorgvuldig gemaakt uit stof, metaal en PVC, worden deze stijve industriële apparaten buigzaam als een tweede huid. In een serie foto's zie je hoe Chadwick ze draagt als een soort lompe kledingstukken.

In het werk van Helen Chadwick en Diane Simpson krijgt 'iets dragen' verschillende symbolische betekenissen. Met humor verbeeldt Chadwick heel letterlijk het seksistische beeld van de rol van de vrouw *in* de keuken. De kunstenaar werkt niet in de keuken, maar haar lichaam wordt deel van het keukentoestel. Bij Chadwick wordt het harde, industriële en machinale zachter en meer meegaand, zelfs draagbaar. In Simpsons sculpturen wordt de decoratieve of frivole kledingstijl van vrouwen – die vaak wordt afgedaan als oppervlakkig en niet serieus – juist imposant, heroïsch en architectonisch.

Helen Chadwick, *In the Kitchen (Stove)*, 1977.
Kleuren giclée print, 59 x 39 cm. Met dank aan het Estate van Helen Chadwick en Richard Saltoun Gallery, Londen, Rome en New York.

Sara Deraedt, *Untitled*, 2022-2023, Afmetingen menselijk lichaam, staal, schroeven, verf.
Met dank aan de kunstenaar en Maxwell Graham Gallery, New York.

6 Sara Deraedt

Untitled wordt eenvoudigweg omschreven als 'op mensenmaat'. Als een eenpersoons cel staat de sculptuur dicht tegen de muur en in de richting van de bezoeker.

De werken *Untitled* van Sara Deraedt en Robert Gober staan bewust samen in de ruimte. Doordat ze op kinderformaat zijn vormgegeven, kan het zijn dat je moet hurken of bukken om ze beter te kunnen bekijken. De schaal van de werken is zo nadrukkelijk aanwezig dat je je ongemakkelijk of zelfbewust kunt voelen van je eigen positie ten opzichte van de sculpturen. Hier kunnen de muren en het lichaam van de kijker ook deel van het werk worden.

7 Robert Gober

Robert Gobers sculpturen roepen de vertrouwdheid van het alledaagse op. Hier zie je een kinderstoel met een tissuehoes bovenop een afvoerputje. Gobers werken roepen persoonlijke verhalen op van verbondenheid en vervreemding die geworteld zijn in herinneringen en objecten. Voor Gober heeft modelleren fysieke en psychologische connotaties.

'In de tijd dat ik dit beeld maakte, was mijn psychiater een kinderpsychiater. De wachtkamer [had] een gelijk aantal stoelen voor volwassenen en stoelen voor kinderen, wat een gelijkwaardigheid opriep die me vaak ontroerde... Soms lagen er tissues op een bijzettafeltje ... maar de stoel, een kleine houten stoel, stond altijd naast me ... Op een keer in San Francisco vroeg iemand me wat het beeld betekende. Ik antwoordde dat hij eerst moest begrijpen wat het voorwerp fysiek is voordat hij zich zorgen kon maken over de betekenis. Wanneer je weet dat de beschilderde tissuehouder van brons is, weet je dat de doos buitengewoon zwaar is en dan beginnen de betekenissen vanzelf voort te vloeien uit het fysieke voorwerp.'

Robert Gober, *Untitled*, 1997. Gegoten kunststof, beschilderd brons, papier, verzilverd staal, hout, 17,25 x 13 x 13 inches. Met dank aan Matthew Marks Gallery, New York.

MODELLEREN VAN EEN KOSMOS

Op de grens tussen het persoonlijke en het universele nodigen deze kunstwerken je uit om na te denken over hoe we betekenis construeren via onze omgeving. Vanuit associatieve en poëtische invalshoeken stellen deze kunstenaars alternatieve modellen voor om te zien en te zijn.

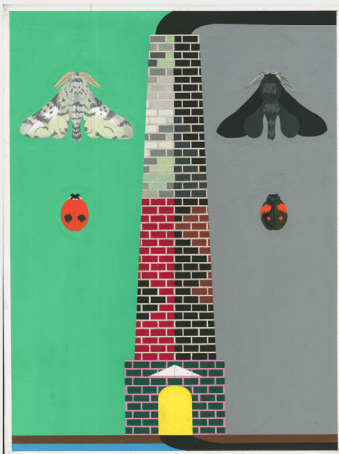
8 Caroline Van den Eynden

Caroline Van den Eynden neemt het formaat van het architectuurmodel als beeldend vertrekpunt. Ze maakt haar kleinschalige werken met de hand uit kostbare en industriële materialen. Het zijn geen reproducties van bestaande gebouwen, maar psychologische ruimtes die herinneringen, dromen en verlangens bevatten. Haar werken, zoals die uit de *nomadic* reeks, plaatsen breekbaarheid tegenover onveranderlijkheid: een gevoel dat nog wordt versterkt door ze te presenteren in glazen vitrines. Van den Eyndens sculpturen gebruiken architectuur als metafoor voor de menselijke psychologie en ontwikkeling: *“Voor velen is een trap functioneel, voor iets dat iets fundamenteel. Zonder trappen, deuren of doorgangen kun je nooit een ander of hoger niveau bereiken.”*

Caroline Van den Eynden, *Albatross*, 2019. Eik, lakverf, messing, glas, 20,8 x 74,5 x 14 cm. Met dank aan het Estate van Caroline Van den Eynden, DMW Gallery, Antwerpen en Collectie Jelle Hofland.

9 Kasper Bosmans

Kasper Bosmans, *Legend: A Mottled Coat and Industrial Camouflage*, 2022. Gouache en zilverstift op paneel (populier), 3 panelen: elk 21 x 28 cm. Met dank aan de kunstenaar, Gladstone Gallery, Brussel en Collection Eechaudt-Delmotte.

Bosmans' kleine *Legend*-schilderijen vermengen grafische symboliek met verhalen en creëren zo een unieke beeldtaal. De inhoud van de schilderijen is ontleend aan de geschiedenis, persoonlijke anekdotes en het collectieve geheugen. In *Modelling Life* plaatst Bosmans zijn *Legend*-schilderijen in een architecturale omgeving die bestaat uit tweepersoonsbedden die hij in twee kleuren schilderde. Door de huiselijke sfeer van de slaapkamer op te roepen, introduceert hij een stukje intimiteit in de expo. Alsof je in de pop van een kleurrijke mot zit, wordt het bed een ruimte om te fantaseren, transformeren en jezelf opnieuw uit te vinden. Over de muurschilderingen schrijft Bosmans:

“Het zag er aanvankelijk grappig uit, maar langzaam maar zeker begon het me te dagen dat het om een systematische herhaling ging van een gedateerde, belachelijke ambitie of positie... Volgens architectuurhistoricus Aaron Betsky maakte ‘de constructie van een fantasiewereld door het verzamelen van objecten uit alle tijden en plaatsen’ deel uit van de (zelf-) constructie van queer identiteit. Het huiselijke leven kun je in die zin beschouwen als een kast vol ‘artefacten die het individu definiëren door als een plattegrond van zijn passies te fungeren. Artefacten roepen andere werelden op dan de wereld waarin het individu gevangen zit’.

Joseph Grigely, *Untitled (I did a past life regression once)*, 2005. 11 vellen papier, spelden, ingekaderd, 45,3 x 60 cm. Met dank aan de kunstenaar en Air de Paris, Romainville / Grand Paris. Fotografie: Marc Domage.

10 Joseph Grigely

Joseph Grigely is een conceptuele kunstenaar die taal en communicatie als centrale thema's gebruikt. Zelf doof sinds zijn kindertijd archiveert Grigely's langlopende serie *Conversations with the Hearing* jarenlange schriftelijke uitwisselingen. Het is een model waarop de kunstenaar vertrouwt om te communiceren met mensen die geen gebarentaal spreken. Grigely's *Conversations* brengen taal terug naar 'het concrete' en veranderen vluchtige uitwisselingen in tactiele modellen van spraak. De *Conversations* tonen een unieke en vindingrijke manier om de wereld te bewonen en ondertussen nieuwe en inspirerende verbintenissen aan te gaan: samen babbelen op felgekleurde of neutraal getinte stukjes papier met daarop woorden, krabbels, tekeningen en diagrammen.

MODEL VAN HET ZELF

Wanneer jongeren volwassen worden, zijn ze vaak op zoek naar rolmodellen om hen te helpen hun pad te bepalen en hun identiteit vorm te geven. Hoe gebruiken we anderen als mal om vorm te geven aan onszelf? Door imiteren, herhalen en nazeggen zoeken we naar onze eigen vorm. Generieke en archetypische modellen, zoals een etalagepop, weerspiegelen maar vervormen tegelijk ook het beeld dat we hebben van het menselijk lichaam.

11 Jakob Brugge →

Hoe wordt een alledaags voorwerp een uniform of een stand-in voor bepaalde levensstijl en ideologie? Jakob Brugge vertrekt van de beeldhouwkunst om archetypische verhalen en symbolen van groepsidentiteit te onderzoeken. Zit je in mijn team of niet?

In Brugges nieuwe werk voor Z33 gebruikt hij het proces van mallen maken en gieten om kledingstukken zoals baseballpetten, riemen of bootschoenen opnieuw uit te vinden. Zijn installatie is een sculpturaal spel tussen positieve en negatieve vormen van gekleurd rubber. Rubber is een flexibel materiaal dat gemakkelijk vervormt en kromtrekt - Brugge speelt het kneedbare rubber uit tegen de starheid van het ingebeelde archetype. Voldoen we aan de mal of verzetten we ons ertegen?

Jakob Brugge, *Untitled*, 2025, rubber.
Met dank aan de kunstenaar en Gauli Zitter. Fotograaf: GRAYSC.

Atiána R. Kilfa, *Rear Window*, 2021. Inkjet op glanzend papier gemonteerd op Dibond, 128,5 x 85,7 cm. Met dank aan de kunstenaar.

PUBLIEKE RUIMTE EN PRIVÉ GEBODEN

Zoals antropoloog David Graeber schrijft, “het ultieme geheim van de wereld is dat ze iets is dat we zelf bedenken, en dat we haar net zo goed anders zouden kunnen maken.” Op de grens tussen de wereld zoals hij is en de wereld zoals hij zou kunnen zijn, bevragen deze kunstenaars hoe de openbare ruimte wordt gevormd en gebruikt.

12 Atiána R. Kilfa

Atiána R. Kilfa's nachtelijke fotoreeks *You Look Lonely* toont een centrale figuur die alledaagse activiteiten uitvoert in haar appartement: ze kijkt in de koelkast, neemt een douche en maakt zich klaar om naar bed te gaan. De fotografische façade begint te kraken zodra je je realiseert dat het onderwerp eigenlijk een etalagepop is die zich schuilhoudt in Kilfa's appartement. Opvallend genoeg werd deze specifieke etalagepop eind jaren 1960 gemodelleerd naar een levend fotomodel. Door de figuur uit haar bedoelde commerciële context te halen en in een intieme en huiselijke omgeving te plaatsen, stelt ze de maakbaarheid van de 'ideale vorm' in vraag. Door de eenvoudige verlichting van het appartement kan de kunstenaar focussen op het actieve proces van modelleren. Ondertussen speurt ze met haar camera naar een onderwerp dat vlak onder de plastic huid van de etalagepop schuilt.

13 Park McArthur

De kunstwerken van Park McArthur modelleren de geconstrueerde openbare ruimte, een ruimte die de verwachtingen weerspiegelt van degenen die erin leven. Hoe vaak komen deze verwachtingen niet overeen?

Private Signs is een verzameling Amerikaanse parkeerborden voor mensen met een handicap die ontfaan zijn van afbeeldingen of tekst. In plaats daarvan communiceren deze borden via een taal van vorm, esthetiek en zelfs intuïtie. Ze communiceren een overvloed aan behoeften en mogelijkheden, maar verzwijgen hun specifieke verzoek. De borden verwijzen naar navigatiesystemen en systemen van in- en exclusie. Voor wie zijn deze tekens privé: voor diegenen die er nood aan hebben, of voor diegenen die ze kunnen negeren?

Park McArthur, *Private Signs*, 2014. UV-geharde inkjetafdruk op Dibond, 320,04 x 375,92 cm. Met dank aan de kunstenaar en Antonio Dalle Nogare Collection, Italië.

Kinderspielplatz is een installatie die bestaat uit acht verschillende op maat gemaakte kinder-auto's en een bijbehorende video. Elke auto drukt een soort persoonlijkheid of eigenschap uit: een is pluizig als een hond, de andere lijkt op een militair voertuig, bij een derde ligt er een keurig hoopje sneeuwvlokken op de motorkap en spatborden. De installatie is losjes gebaseerd op het schilderij *Kinderspielen* (1560) van Pieter Bruegel de Oude, waarop je kinderen op een stadsplein spelletjes ziet spelen zonder een volwassene in de buurt.

In Trockels video kijk je naar een wereld die door kinderen wordt aangestuurd: een wereld waarin spel en nieuwsgierigheid centraal staan. De installatie toont je een microkosmos van onze eigen wereld door de ogen van een kind.

Voorwerpen zoals poppenhuizen en speelgoedauto's dienen traditioneel als modellen voor kinderen om te leren over het leven als volwassene. In *Kinderspielplatz* wordt deze logica echter omgekeerd: we zien onze wereld, maar dan anders. Het model van het leven van het kind wordt het onze.

Rosemarie Trockel, *Kinderspielplatz*, 1999.
Installatie met 8 kinderauto's, variabele afmetingen. Met dank aan de kunstenaar en Museum De Pont, Tilburg.

Curator
Kevin Gallagher

Grafische vormgeving
Bureau BoschBerg

Text
Kevin Gallagher
Perri MacKenzie
Marthy Locht

Z33 bedankt de volgende galerieën, bruikleengevers en co-producenten:
Air de Paris, Parijs; Antonio Dalle Nogare Collection, Bolzano; Collectie Eechaudt-Delmotte; Collectie Frank & Eliane Demaegd-Breynaert; Corbett vs. Dempsey, Chicago; Damien and the Love Guru, Brussel; De Pont Museum, Tilburg; Derek Biront; DMW Gallery, Antwerpen; Estate of Helen Chadwick; Estate of Caroline Van den Eynden; Gaudi Zitter, Brussel; Gladstone Gallery, Brussel; Greta Meert, Brussel; Herald St., Londen; Jelle Hofland; Jester, Genk; Matthew Marks Gallery, New York; Maxwell Graham Gallery, New York; Richard Saltoun Gallery, Londen; Royal Academy of Fine Arts Antwerp & Nicolas Baeyens; The Ekard Collection, Wassenaar; UHasselt; Xavier Hufkens, Brussel; Zeno X Gallery, Antwerpen; en alle bruikleengevers die anoniem wensen te blijven.

Met dank aan het hele team van Z33

Dit is een publicatie van Z33.
Deze publicatie verscheen ter gelegenheid van de tentoonstelling *Modelling Life* (30.03.2025 – 24.08.2025) in Z33, Hasselt, België.

Agenda

do 10 apr 18→22u
Avondopening
Concert The Rising Moon

zo 27 apr 11→12u30
Zondaggasten #6
Give me space

do 8 mei 8→22u
Kunstennacht
Modelling Sounds

zo 18 mei 11u
Zondagochtendconcert
De onuitspreekbare zonde

zo 1 jun 11→12u30
Zondaggasten #7
Modelling Identity

do 12 jun 18→22u
Avondopening
Performance Modelling Body

zo 22 juni 11u
Zondagochtendconcert
Modelling Polyphony

do 10 juli 18→22u
Avondopening

do 14 aug 18→22u
Avondopening

zo 24 aug 11→17u
Finissage
Modelling Life

zo 7 sep 11→18u
Openingsfeest Begijnhof

Is je nieuwsgierigheid
gewekt? Bezoek dan onze
website voor meer info en
tickets www.z33.be/agenda